

[Knud Jespersen.]

pessimist, og hver gang I var i færd med at redde Danmark, lade huslejen stige osv., sagde økonomiministeren: hvorfor se så sort på tingene, jeg tror på bedre tider. En glad økonomiminister, det følte hr. Per Hækkerup var næsten lige så meget som penge i kassen. Lad os så se på betalingsbalanceunderskuddet, det underskud, som man nu siger at vi ved at vælte sådanne planer vil bringe omkuld. I 1971, hr. finansminister, var underskuddet — jeg tager bare runde tal — over 5 mia kr., så faldt det i 1972, da var det lidt over 3 mia kr., så steg det i 1973 til over 7 mia kr. og i 1974 til over 10 mia kr., og sådan kan vi fortsætte. Hvem er nu det, der har påført danske arbejdere og forbrugere et sådant underskud? Er det kommunisterne? Nej, det er det ikke. Og kommunisterne har gang på gang vist deres ansvarlige vilje til at komme dette underskud til livs. Det skal bare ikke betales af arbejderne, det skal betales af dem, der har lavet det underskud. Det er ganske urimelig usocialt at forlange, at de, der ikke har lavet underskuddet, skal betale det, men de, der laver underskuddet, fortsat kan gå fri. Hvad har I gjort for at forhindre denne stigning? Har I villet følge tanker om kontrol med udenrigshandelen, om at forhindre dræn i valutakassen? Det kan man heller ikke påstå.

Og så endelig spørgsmålet om demokratiet. Jeg forstår da godt, det er praktisk med lidt antikommunisme nu for at kunne dele arbejdspladserne op. Det er jo ikke bare kommunister, der demonstrerer, og hr. Kjeld Olesen, der taler om de faste kunder, har sikkert også observeret, at der var forskellige socialdemokratiske fællestillidsmænd her på Christiansborg, der forbandede det, I gjorde. At Thomas Nielsen har fortalt mange voldsomme ting om, hvordan han, hr. Knud Christensen og LO overhovedet så på tingene, og når hr. Kjeld Olesen siger, at det med de 100.000 er en gammel historie, så må jeg gøre opmærksom på, at forretningsudvalgsmedlem i LO, hr. Kjeld Olesen, som ikke er valgt af nogen faglig forsamling, og alligevel er der, at af de 900.000, som er kommet over 1 million, hvad jeg meget vel ved, findes der jo en betragtelig del HK-folk, som aldrig har haft indflydelse på deres egne løn- og arbejdsvilkår, det var hovedbestyrelsen. Jeg kender sandelig godt LO, og jeg tror, det

var glimrende, hvis hr. Kjeld Olesen tog en lille studiekreds i den side af sagen også i forbindelse med de ting, vi skal igennem. Jeg glæder mig ikke til det, der kommer, men til de diskussioner, vi skal have om demokrati. Og jeg håber, at vi kan få en sådan tone, at når I tør, og det sagde hr. Kjeld Olesen, gøre det, I gør, så tør I også forsvare det, så tør I diskutere med os, og så tør I også lade det almindelige folk benytte deres eneste tilbageværende demokratiske ret, nemlig retten til at demonstrere mod politiske overgreb, retten til at demonstrere, når de mister opnåede og erhvervede rettigheder, retten til at demonstrere for, at de også har lov til at have lidt indflydelse på deres eget liv og egen tilværelse. Jeg går ud fra, at når man taler så rørstrømsk om pionererne, at så er der én ting, man vil fortælle de socialdemokratiske arbejdere, det er nemlig at citere hr. Thorvald Stauning, der var statsminister, der sagde: med eller mod loven, hvis man har trådt på de almindelige mennesker, så er min plads som socialdemokrat, så er den sammen med arbejderne imod kapitalen. Men det var dengang, hr. Kjeld Olesen!

Jens Møller (KrF):

Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at sige mere i aften, for er der en ting, man i hvert tilfælde ikke kan beskyldes for herinde, så er det for at have mangel på ord. Men der var et par bemærkninger, der kaldte mig herop, den ene var fra hr. Poul Hartling, og den anden var fra hr. Glistrup. Fra hr. Poul Hartling var det om arbejdsløsheden, der var steget. Nu får vi så at vide, at det er, fordi der er blevet flere arbejdsløse i absolutte tal, og det er da rigtigt, at den i den forstand er steget. Men dér må vi så sammenligne med, at der samtidig er blevet betydelig flere forsikrede. Og det var derfor, jeg sagde, at man kan ikke uden videre sammenligne f. eks. Tyskland og Lichtenstein, for tager man absolutte tal, vil der altid være flere i Tyskland end i Lichtenstein. Skal man sammenligne noget, er man nødt til at have samme udgangspunkt, og det er derfor, man har noget, der hedder procenter; man må sammenligne ud fra et vist antal, og dér er det altså en kendsgerning ifølge statistikken, at sidste år var der 9,5 arbejdsløse for hver 100, nu er der 8,3 arbejdsløse for hver 100. (*Afbry-*